

Akif Abi

19 HAZİRAN 2017

[HTTP://WWW.GERCEKHAYAT.COM.TR/YAZARLAR/AKIF-ABI/](http://www.gercekhayat.com.tr/yazarlar/akif-abi/)

Geçmişimiz ve öncümüz o bizim, ardımız, yanı başımız, herkes firar etse de mahalleden o hep orada duracak olan.

Kederlensek aklımıza gelen, çıkış yolu aradığımızda yazdıklarında nefes aradığımız, dünyaya kapıldığımızda unuttuğumuz, sürüklendiğimizde uyarımız, serinkanlılığımız ama bir o kadar da coşkumuz, heyecanımız.

Tek başına ama en özgürümüz, güçle ilişkisinde kontrolü elinde tutabilenimiz, kendisine yalnızlık düşse de değerli olanımız.

En gencimiz, daima şık, hep yakışıklı, saçıyla, sakalıyla, gözlüğüyle ve elbette kravatsızlığıyla göğümüne çizilmiş en güzel portremiz.

Vaaz vermesine alıştığımız ağabeylerimiz içinde an az konuşan, susuşu en kıymetli olan, evvela dinleyen, gözlerinin içine bakarak dinleyen.

En güzel kar fotoğraflarını çekenimiz, Çamlıca'yı mesken tutan papağanlardan ilk haberdar olanımız, medeniyet krizini simitçi tezgâhından okuyabilenimiz.

Aliyamız, İmam Harunumuz, Malik el Şahbazımız, Blas İfantemiz.

Herhangi bir cümlesinde, sıradan bir konuşmasında, Buhara'yı, İsfahan'ı, Saraybosna'yı, Gırnata'yı, Tanca'yı, illa ki Kudüs'ü ve İstanbul'u bulduğumuz.

Keşmir deyince, Moro deyince, Patani deyince, Arakan deyince aklımıza düşürdüğümüz.

Daima giden, daima geri dönen, herkes gitse geride kalan, geride kalanların önüne düşen, gittiği yerde bekleyen, bırakıp da gitmeyen, bizi de götüren, geldiği yeri de gideceği yeri de unutmayan, öldüğünde öldüğümüz.

Beyimiz, arkadaşımız, dostumuz, kardeşimiz, ağabeyimiz...

Arıyor insan. Üzerinden şu kadar gün geçmiş, araya güya bir sürü mesele girmiş, dünya dönmeye devam etmiş, çokça cümle kurulmuş ama olmuyor, arıyor insan.

Vefat haberi dostlarına çok çabuk ulaşmıştı rahmetlinin. İlk tepkilerimizi hatırlıyorum; ‘yapma ya’, ‘nasıl olur’, ‘emin misin’, ‘doğru mu bu’, ‘daha geçenlerde...’, ‘az evvel yazısını okumuştum’, ‘Allah-u Ekber!’, ‘İnna lillah...’

Hakikat böyle bir şey, çarpıyor adamı. Kaçmak istiyorsun, kaçış yok. Oysa hakikati söyleyen insanlardan ne kadar kolay kaçabiliyor insan. Kulak tıkarsın söylediklerine, okumazsın yazdıklarını, gözlerinden çekersin gözlerini, ölümüne bir yalnızlık içerisinde bırakırsın gerekirse ve kurtulursun, öyle mi?

Akif abi ile ilgili olarak konuşulan ya da yazılanlara baktığımda gördüğüm şeyi nasıl izah edebileceğimi tam olarak bilemiyorum. Tuhaflık deyip geçeyim hadi.

O şaşkınlık hali, o gözlerimize dolan gözyaşları, dilimizin ucuna getirdiğimiz sonra yeniden yuttuğumuz o esaslı cümleler, birbirimizden kaçırdığımız bakışlarımız aslında hiç ama hiçbiri Akif abi ile ilgili değildi o sıcak dakikalarda.

Yakalanan bizdik, sobelenen, öylece kala kalan. Hani, şu burun kıvrıranlar, ‘tamam doğru da şimdi zamanı mıydı’ diyenler, konjonktürden dem vurup ‘ne gereği vardı şimdi’ cümlesini pervasızca kullanmış olanlar, ‘girme abi işte böyle konulara’ diye mırıldananlar...

Akif abinin vefatı ile birlikte yakalandığımız suçüstü hali aslında bizim öylece bakakalmamıza sebep olan şey.

Söylemen gerekirken söylemediklerini en naif şekliyle söylemeyi başarmış bir adam çekip gidiyor ve çekip giderken sana ‘sen de yapabiliirdin ama yapmadın’ diyor.

İçinden geçilen o ‘nazik’ zamanlarda kendisiyle aynı fotoğraf karesinde görünmemek için gösterilen o oportünist çabanın aslında geçici ve anlamsız kaygılardan neşet ettiğini fark ediyorsun bir anda.

En çok kahrolanların birkaç aydır/senedir kendisini aramamış, sormamış olanlar olduğunu da gördüm ben. ‘Ah n’ olurdu da Akif abiyi/Akif’i aramış olsaydım’ pişmanlığının bîtap düşürdüğü yüzler gördüm o gün Fatih Camii avlusunda.

O kalemını şahsi kavgası için kullanan insan değildi. Hiçbir dostunu kişisel dertleri ile yormadı. Kimseden bir şey talep etmedi kendisi için. Geçmişte yol arkadaşlığı yaptığı onca insanın bugünkü konumu karşısında geri durmayı hayatının en esaslı işlerinden biri olarak bildi daima. Vefatıyla birlikte ahval gün gibi ortaya çıktığında, hiç şikâyet makamında olmamış o güzel insan, şikâyetlerimizi bir anda gömüverdi de öylece gitti işte. Kalemını ümmet için kullandı. Tüm dostlarını, -yorduysa şayet- ümmetin dertleriyle yordu.

Biz onu yalnız biliyorduk, meğer bizmişiz yalnız. İzole edildiğini yalnızlaştırıldığını söyleyenimiz çok oldu, meğer izole edilmiş ve yalnızlaşmış olan bizmişiz.